

IRIS VISSER

Het
LIEFDES
algoritme

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Iris Visser

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Adobestock / © Shutterstock

Foto auteur: © Gaby Jongenelen

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1631 3

ISBN 978 94 027 7289 0 (e-book)

NUR 301

Eerste druk februari 2025

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

‘What is it? Asshole day?’
– *10 Things I Hate About You*

Lotte

De wetenschap vertelt ons dat het gemiddeld zeven seconden duurt om een eerste indruk van iemand te krijgen. Zeven seconden om te beoordelen of we denken dat we iemand aardig vinden. Om te ondervinden of we iemand tegenover ons hebben met wie we wel een keer een kop koffie zouden willen drinken. Of we denken dat iemand betrouwbaar genoeg zou kunnen zijn om onze geheimen mee te delen.

Ik had echter slechts drie seconden nodig om te besluiten dat ik Noud de Ruiter een van de grootste eikels vond die ik ooit had ontmoet.

Nadat ik net ten overstaan van een volle collegezaal een betoog heb gehouden over waarom ik denk dat geen enkele theorie de volledige reikwijdte en diepte van liefde kan omvatten, klinkt er een hoongelach vanaf een van de banken achter mij. Als ik me omdraai, kijk ik recht in twee smaragdgroene ogen, die zo schamper terugkijken dat ik al mijn recent vergaarde zelfvertrouwen als sneeuw voor de zon voel wegsmelten.

‘Wat?’ Mijn toon is enigszins aangebrand. Bijtend.

‘O, niks, hoor,’ zegt hij met een blik die het tegendeel lijkt te bewijzen.

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Nee, zeg het maar,’ dring ik aan. ‘Heb je iets aan te merken op wat ik zojuist zei?’

Hij trekt een mondhoek op. ‘O, een heleboel, maar dit college eindigt over vijf minuten en volgens mij is iedereen wel toe aan lunch.’

‘Nee nee,’ valt professor Huiskens ons vanaf zijn lessenaar in de rede. ‘Laat je vooral niet tegenhouden. De wetenschap bestaat bij de gratie van discussies, dus...’ Hij maakt met zijn hand een ga-je-gang-gebaar en vervolgt: ‘...deel alsjeblieft je gedachten met ons.’

‘Oké.’ Noud gaat staan en slaat zijn armen over elkaar terwijl hij me berekenend in zich opneemt. Zijn donkere, halflange haar valt warrig om zijn gezicht. Hij draagt een wit overhemd zonder kreukels, en hij heeft zijn mouwen opgestroopt tot aan zijn ellebogen. ‘Ik dacht alleen maar dat...’ Hij trekt vragend een wenkbrauw op.

‘Lotte,’ vul ik met opeengeklemd kaken aan wanneer hij duidelijk op mijn naam wacht.

‘Sorry, Luh-tuh?’ herhaalt Noud, nu met beide wenkbrauwen opgetrokken.

Mijn handen ballen zich tot vuisten terwijl ik mijn kiezen van elkaar haal. ‘Lotte.’

Er verschijnt een klein, zelfvoldaan lachje op zijn gezicht. ‘Juist... Ik dacht dat Lotte misschien net iets te veel romantische films heeft gezien in haar leven.’

Een aantal mensen moet grinniken, en eentje waagt het zelfs om hardop te lachen. Ik voel hoe mijn wangen warm worden en kijk hem boos aan. Eigenlijk wil ik me weer langzaam op mijn stoel laten zakken, maar dat genoeg gun ik hem niet. Daarom blijf ik hem strak aankijken terwijl hij zijn verhaal voortzet.

‘Ik denk dat liefde wel degelijk in theorieën en berekeningen te vangen is. Iedere vorm van liefde is namelijk verklaarbaar. De liefde van een moeder voor haar kind? Evolutionair gezien handig. De reden dat mannen zich sneller aangetrokken voelen tot vrouwen met een zandloperfiguur? Eveneens een fenomeen dat Darwin prima kan verklaren.’ Er speelt een tevreden lachje om zijn volle lippen. ‘En zo kan ik nog wel even doorgaan, maar zoals ik al zei: volgens mij zijn we wel toe aan lunch.’

Ik kijk hem minachtend aan. ‘De algemene liefdesvormen zijn inder-

daad prima verklaarbaar,' zeg ik. 'Maar ik heb het hier over de details. Details waar zelfs de wetenschap nog geen antwoord op heeft. We hebben aantrekkingskracht en chemie geprobeerd te verklaren op basis van factoren zoals genetische compatibiliteit, fysieke aantrekkelijkheid en gedeelde waarden. En toch... toch blijft de precieze aard daarvan gedeeltelijk een mysterie.' Met een vloeiende beweging sla ik mijn armen over elkaar. Zijn ogen versmallen zich tot spleetjes. 'En ik denk niet dat dat ooit gaat veranderen.'

Hij schudt traag zijn hoofd en trekt een mondhoek op.

De wijzer van de klok geeft waarschijnlijk aan dat het twaalf uur is, want de studenten om ons heen laten hun laptops en studieboeken weer in hun tassen glijden.

Voordat Noud hun voorbeeld volgt, laat hij zich langzaam terug in zijn stoel zakken en zegt hij bijna onhoorbaar: 'Wedden van wel?'

1

'Well, this was some meet-cute!
– *The Holiday*

Zeven jaar later *Lotte*

Ik hou van de romcoms uit de 00's. Mijn favorieten zijn onder andere die waarin Hugh Grant een onhandige premier speelt of waarin Renée Zellweger haar grote liefde in sneakers, een vestje en een tijgerprintstring achternaemt in de sneeuw. Ik geniet van de nostalgische romantiek die erin zit. Hoe ze je konden laten geloven dat je je grote liefde zomaar eens tegen zou kunnen komen in een koffiezaakje of in de boekhandel om de hoek.

Iemand ontmoeten die je vlinders geeft om vervolgens met diegene op date te gaan zou iets leuks moeten zijn. Je zou in de tussentijd nog wat moeten kunnen fantaseren over hoe de date zal verlopen en compleet onrealistische verwachtingen op diegene moeten kunnen loslaten, zonder dat je er via zijn Facebookprofiel eerst achter komt dat hij er heilig van overtuigd is dat de aarde plat is.

Maar met de komst van datingapps is dat plezier er compleet uit geslagen. Je zou zomaar de liefde van je leven weg kunnen swipen omdat je vindt dat hij een te grote neus heeft. Een neus die je niet eens was opgevallen wanneer je diegene in het echt had ontmoet, vanwege zijn goede gevoel voor humor.

Apps als Tinder, happn en Bumble zijn de scheppen waarmee de

loopgraven in het datinglandschap zijn gegraven. Een landschap met afspraakjes die soms meer op sollicitatiegesprekken lijken dan op wat ze zouden moeten zijn: een ongedwongen manier om iemand te leren kennen. Het mondt zelden uit in een relatie omdat het gras altijd groener is aan de overkant. De illusie dat je slechts een swipe verwijderd bent van een date met iemand die nóg leuker is.

Het grootste verschil tussen een date en een sollicitatiegesprek is dat een potentiële werkgever meestal wel het fatsoen heeft om iets van zich te laten horen als je het niet bent geworden. De meeste dates nemen die moeite niet, en voor je het weet veranderen lange zinnen in enkele woorden, waarna er uiteindelijk helemaal geen reactie meer komt. En wanneer de realisatie dat je gehost bent indaalt, besef je dat het weer niet gelukt is. Dat de illusie van het eindeloze aanbod aan mensen die slechts een swipe naar rechts van je verwijderd zijn aanlokkelijker is dan een tweede date.

In onze zoektocht naar liefde hebben we het idee gekregen dat we steeds afhankelijker worden van digitale omgevingen. En dat terwijl liefde – om de *prime minister* uit *Love Actually* maar even te quoten – overal om ons heen is.

Maar soms hebben we wel even een zetje in de juiste richting nodig.

‘Deze cappuccino is van die meneer daar,’ lieg ik terwijl ik de koffie met een perfect hartje in het schuim voor de neus van een vrouw neerzet.

De vrouw – die het afgelopen halfuur minstens veertien keer in de richting van de nietsvermoedende man heeft gekeken – kijkt voor de vijftiende keer op uit haar boek. Haar bruine ogen lichten op wanneer ze eerst naar de cappuccino kijkt, en vervolgens naar de man die in een notitieboek aan het schrijven is. Blonde lokken vallen nonchalant over zijn voorhoofd terwijl hij met een duim aan de zilveren ring draait die om zijn wijsvinger zit.

Er verschijnt een enorme grijns op haar gezicht en haar wangen kleuren roze. ‘O, eh, dank je wel.’

Alsof het zo is afgesproken kijkt de man op en zijn blik dwaalt voor eveneens de zoveelste keer naar de vrouw, die naar hem glimlacht en haar kopje naar hem heft.

Hij beantwoordt haar glimlach verrast en ik besluit dat dit mijn teken is om me weer terug te trekken achter de bar. Zoals ik al vermoedde klapt de man na mijn vertrek zijn notitieblok dicht, staat op en stevent op het tafeltje van de vrouw af. Hij vraagt haar iets, trekt de stoel naar achteren en schuift bij haar aan.

Ik leun tevreden tegen het werkblad achter me aan en sla mijn armen over elkaar terwijl ik toekijk hoe ze hem bedankt voor de koffie. Hij lijkt even verrast te zijn en zegt iets wat ik niet kan verstaan. Dan draaien ze beiden tegelijk hun hoofd naar mij toe. Ik trek een mondhoek op en steek beleefd een hand op, waarna het ijs gebroken lijkt te zijn en ze beiden in lachen uitbarsten. Ze schuiven wat dichters naar elkaar toe en hervatten hun gesprek.

‘Als je steeds koffie weg blijft geven, maak je uiteindelijk geen winst meer, hè,’ grapt Sophie, een van de barista’s die ik in dienst heb genomen.

Ik draai mijn hoofd naar haar toe. ‘Nee, maar je krijgt er zoveel voor terug,’ zeg ik grinnikend, terwijl ik toekijk hoe de man zijn nummer op een stukje papier schrijft. We zijn een offline café, dus telefoons zijn niet toegestaan.

Sophie rolt quasigeërgerd met haar ogen en begint een bestelling die zojuist uit het bonnenapparaat is gerold klaar te maken.

Het is echt niet zo dat ik aan de lopende band gratis koffie weggeef. In mijn café, waar mensen die openstaan voor de liefde bij binnenkomst een pin met een hartje uit het mandje bij de deur kunnen pakken, ontstaan ook vaak genoeg mooie ontmoetingen zonder dat ik hoef te bemiddelen.

Doorgaans is het speldje uitnodigend genoeg voor andere singles. Maar soms durven mensen toch niet op elkaar af te stappen – hoewel ze beiden duidelijk openstaan voor contact.

En dat is het moment dat de matchmaker in mij wakker wordt en ik me ongevraagd met anderen ga bemoeien. Negen van de tien keer met succes.

Het idee voor het concept ontstond nadat mijn huisgenoot voor de zoveelste keer thuiskwam na een hels Tinderavontuur. Ik was toen net een halfjaar eigenaresse van koffiebar Meet-cute, die ik van mijn moeder erfde. Het was de plek waar mijn ouders elkaar ontmoet hadden en die ze samen runden. Alles aan het café ademde warmte en liefde. Het ademde mijn ouders. En daarom kon ik het niet over mijn hart verkrijgen om er afstand van te doen toen het in mijn bezit kwam.

Nadat mijn huisgenoot uit de doeken had gedaan hoe haar date vertelde dat hij eigenlijk al twee jaar bezet was, maar dat ze nu op een punt waren gekomen dat ze elkaar meer vrijheid wilden geven, was ze op de bank geploft en had ze haar handen hopeloos in de lucht gegooit.

‘Waarom kan het niet meer zoals vroeger, Lotte?’ bracht ze gefrustreerd uit. ‘Waarom kan je niet meer gewoon iemand tegenkomen in een cafeetje, per ongeluk je koffie op zijn broek morsen en tien jaar later een tweeling baren?’

Omdat er geen goed antwoord op die vraag bestond, besloten we dat het tijd was om het heft in eigen hand te nemen. We organiseerden een date-event in het cafeetje dat ik net had overgenomen. We kondigden in lokale nieuwskranten groot aan dat mensen die op zoek waren naar de liefde in Meet-cute moesten zijn.

En zo gebeurde het dat er op die beruchte zaterdag meer bezoekers dan ooit in het café waren. Als ingeblikte sardientjes nog enig observatievermogen en voldoende cognitieve skills hadden om een gedachte te vormen, dan zouden ze over dat date-event iets gedacht hebben als: jeetje, die arme mensen kunnen hun kont niet keren.

Iedereen die openstond voor de liefde, pakte een hartje uit de mand bij de ingang en spelddde die op hun kleding. En zo raakten mensen aan de praat.

Mijn mondhoeken krullen even omhoog wanneer ik naar het prik-

bord achter het koffieautomaat kijk, dat volhangt met kaarten van mensen die elkaar hier hebben leren kennen. Er zitten niet alleen bedankjes, maar ook heuse trouwkaarten tussen. Verder heb ik met roze punaises foto's van mijn ouders in het kurk geprikt. Eentje is van het moment dat ze breed lachend het lint voor de deur van de koffiebar doorknipten. Mijn moeder met een bolle buik waarin ik naar verluidt haar blaas er flink van langs gaf, en mijn vader in een veel te groot overhemd, geheel in jarennegentigstijl. Het was altijd hun droom geweest om een eigen horecazaak te openen. Mijn vader was praktisch opgegroeid in het restaurant van zijn ouders en mijn moeder was naar de hotelschool geweest.

Sophie, die net een dienblad gevuld heeft met drie lattes en een espresso, staat plotseling stil en kijkt naar de man die binnen is komen lopen. 'O god,' mompelt ze. 'Hij is er weer.'

Ik draai me om en kijk naar de man die zojuist de voordeur achter zich dicht heeft laten vallen. Hij heeft donkerblond haar dat hij in een knot op zijn hoofd draagt en bruine ogen, die schuilgaan achter een ronde hipsterbril. Toen hij en Sophie een keer verward waren in een wedstrijd 'wie heeft de kleinste ecologische voetafdruk' kwam ik erachter dat zijn schoenen gemaakt zijn van bamboe en dat hij enkel tweedehandskleding koopt. Zijn baard is lang, maar wel verzorgd en in model. Al zou het me niets verbazen als hij die enkel laat groeien zodat bedreigde vogels er een veilig nest in kunnen bouwen.

Hij kijkt even aarzelend naar het mandje met hartjes, maar loopt dan zonder er een te pakken het café in.

Sophie zet haar dienblad weer terug op de bar en draait zich haastig naar me om.

'Hoe zie ik eruit?' vraagt ze enigszins paniekerig.

Ik veeg een paar pluizige plukjes op haar hoofd plat en glimlach. 'Als de droom van iedere man die voor de lol zijn eigen gift-afval composteert.'

Haar neus kreukelt even terwijl ze mijn woorden op zich laat inwerken.

‘Het is een compliment,’ zeg ik haastig, want Sophie ziet er zoals altijd prachtig uit met haar grote blauwe make-uploze ogen. Ze is het boegbeeld van een natuurlijke schoonheid en zou op Instagram zo een #nofilter-foto kunnen plaatsen zonder daarover te hoeven liegen.

‘Oké, dank je,’ zegt ze dan. Ze recht haar rug en pakt het dienblad weer op. ‘Tijd om mijn *main character energy* aan te zetten. Ik ga er voor.’

Ik grinnik. Sophie en ik schelen ongeveer tien jaar, maar haar woordkeuze zorgt er soms voor dat ik het idee heb dat het er twintig zijn. ‘Succes,’ zeg ik en ik kijk toe hoe ze eerst de bestelling naar een tafel brengt om vervolgens naar die van de man te lopen. Haar heup steekt een stukje naar rechts terwijl ze haar flirttechnieken op hem loslaat.

Ik loop naar een leeg tafeltje en maak het schoon met een vaatdoek, flarden van het gesprek tussen Sophie en Baard – zoals ik hem in mijn hoofd noem – opvangend.

‘Wij hebben tegenwoordig *direct trade* bonen,’ hoor ik Sophie opschepperig zeggen terwijl ze een plukje van haar blonde haar om haar vinger windt. ‘Die bestellen we rechtstreeks van de boer in Afrika. Daar maken we echt de lekkerste havercappu’s van.’

Ik onderdruk een lachje. Nog even en ze vertelt hem dat we een haverplantje op de patio hebben staan dat we iedere ochtend om vier uur eigenhandig melken.

Tegen halfzes beginnen we met het afsluiten van de bar. Een enkeling vliegt nog even naar binnen voor een koffie to go of een stuk van onze fameuze worteltaart.

Wanneer ik Sophie uitzwaai en de deur achter me dichttrek, valt mijn blik op de zijkant van het bushokje tegenover het café.

De poster van de bioscoopfilm *Firestorm* waar ik inmiddels net gewend aan was geraakt, heeft plaatsgemaakt voor...

Ik hou mijn sleutelbos nog steviger vast. Het puntje van de hartvormige sleutelhanger prikt in mijn handpalm terwijl ik in de sma-

ragdgroene ogen van niemand minder dan Noud de Ruiter kijk. Zijn scherpe kaaklijn wordt gesierd door een donker stoppelbaardje en zijn warrige haar hangt speels om zijn gezicht.

De verstreken jaren staan hem goed: de nog ietwat jongensachtige trekken in zijn gezicht hebben plaatsgemaakt voor hoekigere vormen; zijn jukbeenderen zijn sterker gedefinieerd en zijn kaaklijn is scherper.

Ik heb hem sinds onze studietijd niet meer gezien. Tot grote frustratie van onze medestudenten raakten we destijds regelmatig in heftige discussies verwickeld, die vaak eindigden met rood aangelopen gezichten en een docent die onze verbale afslachting met veel sussende geluiden probeerde te de-escaleren.

Onze meningen verschilden als dag en nacht, en als er ook maar enige aanleiding was om elkaar in de metaforische boksring te slepen, grepen we die kans met beide handen aan. De herinnering die me echter het meeste teistert wanneer ik de slaap niet kan vatten is toch wel die van onze eerste kennismaking, toen hij me belachelijk maakte in het bijzijn van onze medestudenten.

Het is echter niet zo dat ik hem al jaren niet heb gezien, want hij is regelmatig als relatie-expert te gast in praatprogramma's. Toch maakt de aankondiging op de poster me pissig, omdat het hem gelukt is om zijn starre overtuigingen omtrent de liefde in een product te gieten dat waarschijnlijk tevergeefs door veel hoopvolle mensen gebruikt gaat worden en waarmee hij vermoedelijk goudgeld gaat verdienen.

Noud is omringd door hartjes en wiskundige formules, en boven zijn hoofd prijkt de tekst: *Ben jij eindelijk klaar voor de ware? Laat het over aan de wetenschap! Datingapp LoveLink, coming June 14th...*

2

'Neurotransmitters like dopamine and serotonin play key roles in the feelings of attachment and attraction that sustain love.'

– Helen Fisher, *The Anatomy of Love*

Noud

De eerste zonnestralen priemen door de plisségordijnen naar binnen. Ik knipper een paar keer met mijn ogen voordat ik ze helemaal open. Dat is waarom ik hou van het voorjaar: ik word gewekt door het ochtendlicht in plaats van door mijn wekker. Daarnaast wordt door de zon de melatonine afgebroken en de aanmaak van cortisol op natuurlijke wijze gestimuleerd, waardoor ik kwiek op de fiets kan stappen.

Niet dat ik iemand ben die het moment dat hij moet opstaan uitstelt nadat het alarm is afgegaan. Sterker nog: mijn telefoon krijgt zelden de kans om het melodietje dat me uit bed moet jagen een tweede keer af te spelen.

Er drukt iets warmes op mijn borst en ik kijk naar beneden. Blonde haren liggen als een waaier op mijn borstkas en de warme wang van Helen plakt aan mijn huid. Ze ademt rustig in en uit, nog altijd diep in slaap.

Ik wrijf in mijn gezicht en blaas een teug adem uit terwijl ik terugdenk aan gisteravond. Aan hoe we iets hadden gegeten in El Qatarijne en hoe ze me van onder haar wimpers aan had gekeken toen ze vroeg of ik het leuk zou vinden als ze met me mee naar huis zou gaan voor een slaapmutsje.

En hoewel ik ergens wist dat het niet de juiste keuze was, had ik ja gezegd.

Alsof Helen mijn gedachtes kan horen, wordt haar ademhaling onregelmatiger, totdat ze haar hoofd omhoog draait en me slaperig aankijkt. ‘Hé,’ zegt ze. Haar stem klinkt dik van de slaap. ‘Hoe laat is het?’

Ik hoef niet eens op mijn telefoon te kijken om dat antwoord te weten, want ik word altijd rond dezelfde tijd wakker. ‘Halfzes,’ antwoord ik.

‘Hm.’ Haar wijsvinger volgt de lijnen van mijn borstspieren en glijdt langzaam naar beneden. ‘Dan hebben we nog net voldoende tijd om...’

Voordat haar hand bij de rand van mijn boxer komt, pak ik haar pols vast. ‘Een andere keer,’ zeg ik bruusk, mijn ochtenderectie negerend. Er flitst iets wat op teleurstelling lijkt door haar ogen. ‘Ik heb vroeg een meeting waar ik nog wat dingen voor moet voorbereiden,’ voeg ik er op vriendelijkere toon aan toe.

Het lastigste aan langere tijd met dezelfde vrouw daten vind ik het moment waarop je de ‘relatie’ moet beëindigen. Na één afspraakje kun je er vaak nog wel van afkomen door wat minder enthousiast te reageren. Na een tweede date kan dat soms ook nog – het is misschien niet chic, maar je hoeft je er niet meteen schuldig over te voelen. Maar na een derde afspraak moet je het eigenlijk gewoon eerlijk uitspreken tegen de ander. Dat is ook een van de redenen waarom ik het zelden verder laat komen dan een paar dates. Ik ben er inmiddels van overtuigd dat ik het gewoon niet in me heb om echt voor iemand te vallen. En dat is misschien maar goed ook. Het lukt me niet eens om de ficus die ik voor kerst heb gekregen te onderhouden. Laat staan een relatie.

De ironie ontgaat me niet: de relatie-expert van Nederland die de bestsellerlijsten binnenknalde met zijn boek *Dateleed* én de ontwikkelaar van hét datingalgoritme krijgt het niet voor elkaar om een relatie te onderhouden die langer duurt dan een aflevering van *The Office*.

‘O.’ Helen is even stil, maar dan glimlacht ze liefjes. ‘Ik snap het.’ Met haar wijsvinger draait ze kleine cirkels over mijn borstkas en ik voel hoe

de kleine haartjes overeind gaan staan. ‘Zal ik dan een ontbijtje voor ons maken terwijl jij je aankleedt?’ vraagt ze.

Ik kijk haar aan. Twee grote, reebruine ogen kijken hoopvol terug. Ik denk dat ze mijn twijfel voelt. Helen is een knappe, intelligente en opmerkelijke vrouw. Dat was dan ook een van de redenen dat ik inging op de avances die ze maakte op het verjaardagsfeest van mijn schoonzus.

Oké, en het feit dat ze meer dan vierhonderdduizend volgers op Instagram heeft, hielp ook wel mee. Het zou namelijk tot wat extra aandacht voor LoveLink kunnen leiden. Maar dat is voor mij onvoldoende reden om dit door te zetten. Het zou tegenover niemand eerlijk zijn.

Daarom wil ik eigenlijk niet ingaan op haar voorstel. Het voelt ongemakkelijk, nu ik weet dat ik haar binnenkort moet vertellen dat er geen toekomst voor ons is. Maar op dit moment lijkt het me erger om haar af te wijzen terwijl ze iets aardigs aanbiedt. Ze doet zo haar best, dus het zou wreed zijn om haar nu weg te sturen.

Ik knik kort. ‘Dat zou fijn zijn. Dank je.’

Ze glimlacht breed en komt overeind, bukt voorover en pakt het zwarte hemdje dat ik gisteravond van haar lijf gepulkt heb van de grond. ‘Top,’ zegt ze en ze buigt zich nog even naar me toe om me een snelle kus op mijn mond te geven. ‘Hoe wil je je eieren? Gekookt? Scrambled?’ Ze draait haar hoofd en kijkt me verleidelijk aan van over haar schouder. ‘Al moet ik zeggen dat ik de beste omeletten maak.’ Ze trekt een mondhoek op. ‘Ik ben er heilig van overtuigd dat een van mijn exen een maand langer bij me bleef dan hij eigenlijk wilde, alleen maar zodat hij nog even van mijn omeletten kon genieten.’ Ze lacht. ‘En waarschijnlijk ook omdat de woningmarkt een drama is, maar dat terzijde.’

Ik pers een kleine lach uit mijn keel uit en ze ontspant zichtbaar. Ze staat op en rekt zich uit. Ik volg haar voorbeeld en zwaai mijn benen over de rand, waarna ik overeind kom en toekijk hoe ze zingend naar de keuken wandelt. Loepzuiver. Natuurlijk. Ik knijp mijn ogen even dicht en schud mijn hoofd. Vervolgens loop ik naar de badkamer en draai de douchekraan open. De dampen vullen de ruimte en de spiegel is in no

time beslagen. Normaal gesproken ontspannen mijn spieren zodra het hete water mijn huid raakt, maar deze keer gaat het lastiger dan anders. Ik draai me om en laat mijn voorhoofd tegen de muur rusten terwijl het water over mijn lichaam gutst.

De soft launch van LoveLink zou morgen moeten plaatsvinden, om zo de laatste bugs en mankementen op te kunnen sporen voor de grote release over een maand. Maar de juridische afdeling had last minute op de rem getrapt en kanttekeningen geplaatst bij de gegevensbescherming.

Uiteraard is gegevensbescherming belangrijk, zeker bij een app die ongekend veel data van de gebruiker verlangt, maar dat onderwerp hebben we al meerdere keren uitgebreid besproken. Onze beveiliging is goed. Compliance en IT hebben nauw samengewerkt om alles op orde te krijgen. En toch had Legal weer iets gevonden om over te mekkeren.

Zeikerds.

Ik adem scherp uit en pak de shampoo. Terwijl ik die in mijn haar masseer, kijk ik naar het schuim dat langzaam verdwijnt in het afvoerputje.

Vandaag moet ik scherp zijn. Er is geen ruimte voor fouten.

Ik draai de kraan dicht terwijl ik vurig wens dat de vergadering deze ochtend meezit.